

De pijngrens van Dave (Piele) Smeets

Allereerst een waarschuwing voor fijngevoelige lezers. Haak af voor het te laat is. Dit is geen stuk voor tere zieltjes. Dit gaat over de pijngrens van Dave Smeets.

Dave Smeets, Piele? Wie is dat ook al weer? Een vooroorlogse minister? De winnaar van de mini-playback show in het jaar 1985? En ineens weet je het weer..... speler van de Ster veteranen: voorstopper, rechtsback, reserve-laatste man, maar bovenal semi-loopwonder binnen een zeer select gezelschap, dat normaliter alleen de bal laat lopen. Een buitenbeentje dus.

Ik heb me afgevraagd of Piele zijn beste tijd heeft gehad, maar ik weet het zeker. Bij lange na niet. Hij kan nog makkelijk tien jaar bij de veteranen mee. Ook al kan hij de bal nog geen drie keer hoog houden, ook al heeft hij de conditie van een opa in een verzorgtehuis, de kont van een gemiddelde Amerikaanse vrouw en het leefpatroon van een vrachtwagen-chauffeur, geen enkel probleem. Voorheen betwijfelde ik dat, maar toen ik hem onlangs in actie zag, heb ik mijn mening moeten bijstellen. Ik ben om.

Voor de zomer was onze Piele namelijk ietwat gezet, een paar kilo te zwaar. Vandaar dat Piele elke week met Patrick Schepers ruziede om dat ene XXL shirt aan te kunnen doen tijdens de wedstrijd. Bovendien speelde hij met pijnstillers, die voor elke wedstrijd anaal werden toegediend door vrouw Karin, allemaal vanwege die vreselijke hernia's uit het verleden.

Maar na de zomerstop lijkt hij lichamelijk weer in balans en dat helemaal zonder balansbandjes. Niet nodig. Niks extra power en dat ge-bla-bla om je energie in goede banen te leiden. Dat is iets voor oude chinezen.

Rust in je leven krijg je door te luisteren naar vioolconcerten of door het schilderen van stillevens van cheeseburgers. Zingen en lachen heeft volgens Piele trouwens ook een positieve invloed op je leven. Dat was een paar maanden geleden nog verboden door de dokter: "Voor je het weet verrekt-ie zijn stembanden, of een spier in zijn onderrug".

En als je dan een kans krijgt van die strenge trainer bij de veteranen, dat shirt mag aantrekken en mag meedoen met die leeftijdsgenoten van je, dan ben je in je element. Een potje ballen met echte voetbaldieren, prachtig toch.

Al heb je overal pijn in je lijf, de zaterdag is om een uurtje te voetballen. De spits van de tegenstander in de weg lopen. En als die te snel is, steek je gewoon je arm in de lucht en roep je 'buitenspel'.....

Een verdediger met een fluwelen techniek is trouwens nergens voor nodig. Een loeiharde knal in je rechter net zo goed niet. Je hoeft zelfs niet eens hard te kunnen rennen! Als je een beetje probeert te sjokken dan is het al genoeg, dan zegt de trainer na afloop gewoon dat je tegenwind had. Ook al durf je niet te koppen of ren je als een zeehond met een kramp, nog steeds geen probleem.

Nadeel van een te strenge trainer is, dat er in de rust zonder pardon wordt ingegrepen als het voor geen meter loopt. Dan kan het zo maar zijn, dat er in de tweede helft geen wissels meer zijn voor eventuele noodgevallen. Het is de nachtmerrie van iedere voetballer, moeten doorspelen terwijl je niet meer kunt wisselen. Zeker als je al op je tandvlees loopt en verrekt van de pijn.

Het is afzien in een andere dimensie. Een martelgang in het kwadraat, elke stap die je zet doet zeer, bij elke beweging denk je aan die klote rug. Over het veld lopen alsof er een paar startkabels op je edele delen zijn aangesloten.

Maar dan toch de wedstrijd vol maken. Wat een karakter. Wat een winnaarsmentaliteit. Tot het gaatje gaan, wetende dat je de dag erna waarschijnlijk helemaal niet meer kunt lopen. Superman mag dan kunnen vliegen, Spiderman kan misschien spinnenwebben uit zijn mouwen schieten, maar ze zijn een stel stumpers vergeleken bij onze Piele. En als Piele spreekt zijn alle ogen op hem gericht. Luisteren zonder terug te praten, wetende dat je hoofd bonk-bonk gaat doen van zijn gezwets.

Ik ben voor Piele, want ik ben een beetje Piele. En er zijn nog een heleboel mensen die een beetje Piele zijn. Ik hoop dat de bal binnenkort voor zijn voeten rolt als hij iets dichterbij het doel van de tegenstander staat. En dan bolt dat netje weer, net als vroeger toen je als klein jochie droomde om de winnende goal te maken voor je favoriete voetbalclub.

Mister N(ameless)